

Kendine Güven ve Mimar Sinan

Öykü

Emel Sancak, Emine Düver

Resimler

Günhan Emrah Sönmez

Altı öykü kitabından oluşan, Etik Kitaplar Dizisi Projesi, çeşitli aşamalarda aşağıda isimleri verilen kişilerin destekleri ile gerçekleştirilmiştir. Onların katkıları olmadan bu proje sonlanamazdı. Kendilerine, etik bilinçlenme konusunda büyük yararlar sağlayacağına inandığımız bu kitaplara verdikleri katkılar nedeniyle çok teşekkür ederiz.

Projenin başlangıç aşamasında görev alan ODTÜ öğretim üyelerinden;
Feride Acar, Seçil Akgün, Füsün Akkök, Sencer Ayata, Akın Ergüden, Nezih Güven,
Olca İmamoğlu, Güneş Müftüoğlu, Bengi Öner, Canan Özgen, Eyüp Özveren, Erol Sayın, İsembike Togan ve Fatoş Yarman Vural

Öykü Yarışması Seçici Kurulunda yer alan;
Servet Bal, Mübeccel Gönen, Serpil Ural, Canan Özgen

İllustrasyon Yarışması Seçici Kurulunda yer alan;
Müşide İçmeli, İsmail Kaya, Filiz Şenler, Canan Özgen, Serpil Ural

Projenin MEB tarafında desteklenmesinde büyük katkıları olan eski MEB müsteşarı;
Bener Cordan

MEB Müsteşar yardımcısı, eğitimci ve şair
Hüseyin Acar

Projeye başından itibaren manen büyük destek veren ve takipçisi olan
Cumhurbaşkanlığı Genel Sekreteri;
Kemal Nehrozoğlu

ISBN 975-8602-35-0

Öykü: Emel Sancak, Emine Düver

Resimler: Günhan Emrah Sönmez

Tasarım: Gökhan Okur

CTP: X Repro

Baskı: X Matbaası

Adres: ODTÜ Uygulamalı Etik Araştırma Merkezi (UEAM) Başkanlığı
06531 Balgat, Ankara

Bu öykü, kendine çok güvenen Mimar Sinan ile ilgilidir. Öykü onun yaşamındaki önemli olaylara dayandırılmıştır. Mimar Sinan ile ilgili tarihsel bilgiler kitabın sonunda yer almaktadır.

Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde, yemyeşil ağaçlarla kaplı, mis kokulu çiçeklerin bulunduğu, Kayseri ilinde küçük sevimli Ağırnas adındaki bir köyde, Sinan adında bir çocuk yaşıyordu.

Sinan da her çocuk gibi oyun oynamayı çok seviyordu. Fakat onun oynamayı yeğlediği oyunlar, arkadaşlarınınkinden çok farklıydı. Arkadaşları karpuz kabuklarını ipe bağlayarak arabacılık oynarken, Sinan toprakla oynardı. Toprakta çeşitli şekiller yapmak, yaptıklarını renkli taşlarla süslemek, Sinan'ın çok hoşuna giderdi.

Bir gün Sinan'ların köyüne yeni bir aile geldi. Bu yeni aile Sinan'ların evinin yanındaki boş arsaya kendileri için bir ev yaptıracaklardı. Bu haber Sinan'ın çok hoşuna gitti. Acaba evi nasıl yapacaklardı? Sinan bunu çok merak ediyordu. Ustaların işe başlamasını dört gözle bekledi. İnşaat malzemelerini arsaya taşıyan at arabasının sesini duyunca hemen arsaya koştu, kendine bir yer bulup oturdu. Evi yapanları seyretmeye başladı. Ustalara sürekli sorular soruyor, evin nasıl yapılacağı hakkında bilgi almaya çalışıyordu. Ustaların, toprak, saman ve suyu karıştırarak harç yaptıklarını, daha sonra bu harcı, üstüste koydukları taşların arasına sürerek evin duvarlarını ördüklerini gördü. Evin yapılışını ilgiyle ve hayretle seyrediyor, bundan çok büyük keyif alıyordu.

Evin yapımı bir hafta sürmüştü. Sinan, bir hafta boyunca her gün oraya gidiyor ve işçileri izliyordu. Sonunda evin yapımı bitti. Çok güzel, küçük, şirin bir ev oluşmuştu. Ustalarla birlikte Sinan da yorulmuştu, ama öyle çok şey öğrenmişti ki! Her zaman annesi Sinan'a yorulmadan, emek vermeden hiçbir şey elde edilemeyeceğini, insanın bir şey elde etmek için çalışması gerektiğini söylerdi. Öğrendikleri, Sinan'ın kendisine güvenmesine neden olmuştu. Başka inşaatlardaki ustaları da seyrederse o da belki benzer şeyler yapabilirdi. Böylece köyde yapılan bütün inşaatları izlemeye karar verdi.

Sinan ertesi sabah mutlu uyandı. Geçen bir hafta boyunca öğrendiklerini düşündü. Kendisi de bir gün ev yapımında ustalaşabilirdi. Buna inanıyordu. Pencereye koştu, gökyüzüne baktı. Hava açık, gökyüzü pırıl pırıldı. Yağmur yağmamış, diye düşündü. Acaba dün gece duyduğum gök gürültüsüne benzer ses neydi? diye düşündü. Bahçeye çıktı. Köyde baharın ilk günleri yaşanıyor. Bahçede rengarenk çiçekler vardı. Çiçeklerin arasında baharın gelişini müjdeleyen papatyalar da vardı. Temiz havayı içine çekti.

– Bugün hava ne kadar güzel, dedi. Birden bire gözüne bahçe duvarı takıldı. Bahçe duvarının bir bölümü yıkılmıştı. Gece duyduğu sesin yıkılan bahçe duvarından geldiğini anladı.

Babasına seslendi:

– Baba! Bahçeye gelip duvara bakar mısın? Baba, baba. Bir iki kez daha bağırdı. Ama babasından ses yoktu. Sinan'ın sesini duyan annesi mutfak penceresinden seslendi:

– Sinan Baban sabah erkenden dere kenarındaki bahçeye gitti. Sen de hemen gel kahvaltını yap.

Sinan bir yandan düşünürken bir yandan da eve doğru yürüdü. Aklına takılan yıkılan duvardı. Nasıl yıkılmıştı acaba? Dayanıksız olduğundan yıkıldığını düşündü. Daha sağlam bir bahçe duvarı yapılmalıydı! “Duvarı ben yapmalıyım.”, dedi kendi kendine. Ama nasıl yapacaktı? Daha sağlam olması için bir şeyler yapmalıydı. Bunu yapabileceğine inanıyor, kendine güveniyordu. Peki ama, annesini buna nasıl inandıracaktı? Yapacağı duvar değişik olmalıydı. Köydeki en güzel bahçe duvarı, bizimki olmalı, diye düşündü. Kafasında canlandırdığı duvarı yapmaya karar verdi.

Kahvaltısını yaptıktan sonra dışarı çıktığında, annesini yıkılan bahçe duvarının yanında buldu. Annesi onu görünce:

– Şimdi ne yapacağız? Bu duvar bahçeye yabancı hayvanların girmesini ön-
lüyordu. Onu onarması için usta çağırmamız gerek ama duvar ustasının evi
buraya çok uzak. Şu an onu çağırmamız olanaksız, üstelik bir sürü de masraf,
dedi ve elini çenesine dayayarak düşünmeye başladı. Sinan istediği fırsatı
yakalamıştı.

– Anneciğim, eğer izin verirsen bu duvarı ben onarmak istiyorum. Bir hafta
boyunca yandaki inşaatı izledim. Ustalardan çok şey öğrendim, dedi. Annesi
gülümsedi. Sinan'ın inşaatlara olan ilgisini biliyordu. Ayrıca Sinan'ın kendine
güvenmesi de çok hoşuna gitmişti.

– Tamam Sinan, deneyebilirsin. Hevesin ve kendine güvenin çok hoşuma gitti.
Eğer başaramazsan sakın kendine güvenini kaybetme, baban geldiğinde du-
var ustasını çağırabiliriz, dedi.

Sinan'ın önce harç hazırlaması gerekiyordu. Komşuları ev yaparken önce harç
hazırlamışlardı. Sağlam bir duvar için bu gerekliydi. Ahırdan bulduğu saman-
la, toprak ve suyu karıştırarak harç hazırladı. Yaptığı bu harç ve yıkıntıdan
topladığı taşlarla duvarı örmeye başladı. Önce yere bir sıra taş dizdi. Sonra
üzerlerine biraz harç koydu. Daha sonra harcın üzerine yeni taşlar dizdi. Bi-
raz örüp, karşısına geçip bakıyor, beğenmediği bir şey görüp hemen bozup,
taşları yeniden örüyordu. Sinan'ın yaptığı duvar yavaş yavaş oluşmaya başla-
mıştı.

Bu sırada oradan geçmekte olan bir arkadaşı Sinan'ın elini yüzünü çamur
içinde görünce gülmeye başladı. Sinan kafasını kaldırıp arkadaşına baktı.
Çok geçmeden arkadaşının neden güldüğünü anladı. Elleri, üstü başı çamur
içindeydi. Herhalde çok komik görünüyordu. O da arkadaşına, bu işi yap-
maktan ve annesinin kendisine güvenerek izin vermesinden ne kadar mutlu
olduğunu anlattı. Arkadaşı Sinan'ı bir süre izledi, gördüklerine hayran kaldı.
Sinan'ın yeteneği onu çok etkilemişti.

Sinan yerdeki son taşları da dizince duvar tamamlandı. Eskisinden çok daha iyi görünüyordu. Tam bu sırada babasının uzaktan geldiğini gören Sinan hemen ahıra koşup saklandı. Babasına sürpriz yapmak istiyordu. Babası, sabah giderken ardında bıraktığı yıkık duvarı, karşısında yapılmış bulunca çok şaşır-
dı. Hayretle yeni yapılan duvara baktı.

– Duvar çok güzel olmuş. Herhalde usta çağırdılar, diye düşündü. Karısına seslendi.

– Çağırdığınız usta kim? Duvar çok güzel olmuş, Karısı kapıyı açıp dışarı bak-
tı. Duvarın son halini görünce gözlerine inanamadı.

– Ben usta çağırmadım, dedi. Babası:

– O zaman kim yaptı bu duvarı?

– Bil bakalım bu güzel duvarı kim yaptı? diye neşeyle sordu annesi ve Sinan’a seslendi:

– Sinan, neredesin? buraya gelsene!

Sinan ahırdan çıktı. Çekinerek yaklaştı. Konuşmaları tam olarak duyamamıştı. Babası:

– Sinan, yoksa bu duvarı sen mi yaptın?

Sinan heyecandan konuşamıyordu, yalnızca “Evet”, diyebilirdi. Sinan’ın Babası:

– Aferin oğlum, duvar eskisinden çok daha güzel olmuş. Onardığın yer du-
varın diğer bölümlerinden çok daha güzel görünüyor, dedi. Sinan babasının duvarı beğenmesine çok sevinmişti. Annesi:

– Madem bu kadar heveslisin, istersen duvarın geri kalan kısımlarını da yeni-
den yapabilirsin, dedi ve ekledi:

– Gerçeği söylemek gerekirse, benden duvarı onarmak için izin istediğin zaman, kendine olan güvenin beni o kadar etkiledi ki, bu çocuk kendine bu kadar güveniyorsa, bu işi kesin yapar dedim. Ama doğrusu sonucun bu kadar iyi olabileceğini düşünmemiştim.

Sinan öğrenmek için uğraşmış, emek vermiş ve yeteneğini öğrendikleriyle pekiştirmiş; bu da onun kendine olan güvenini artırmıştı. Böylece bir işi başarmak için gereken en önemli özelliklerden üçüne sahip olmuştu; bilgi, yetenek ve kendine güven güvenmek. Sinan:

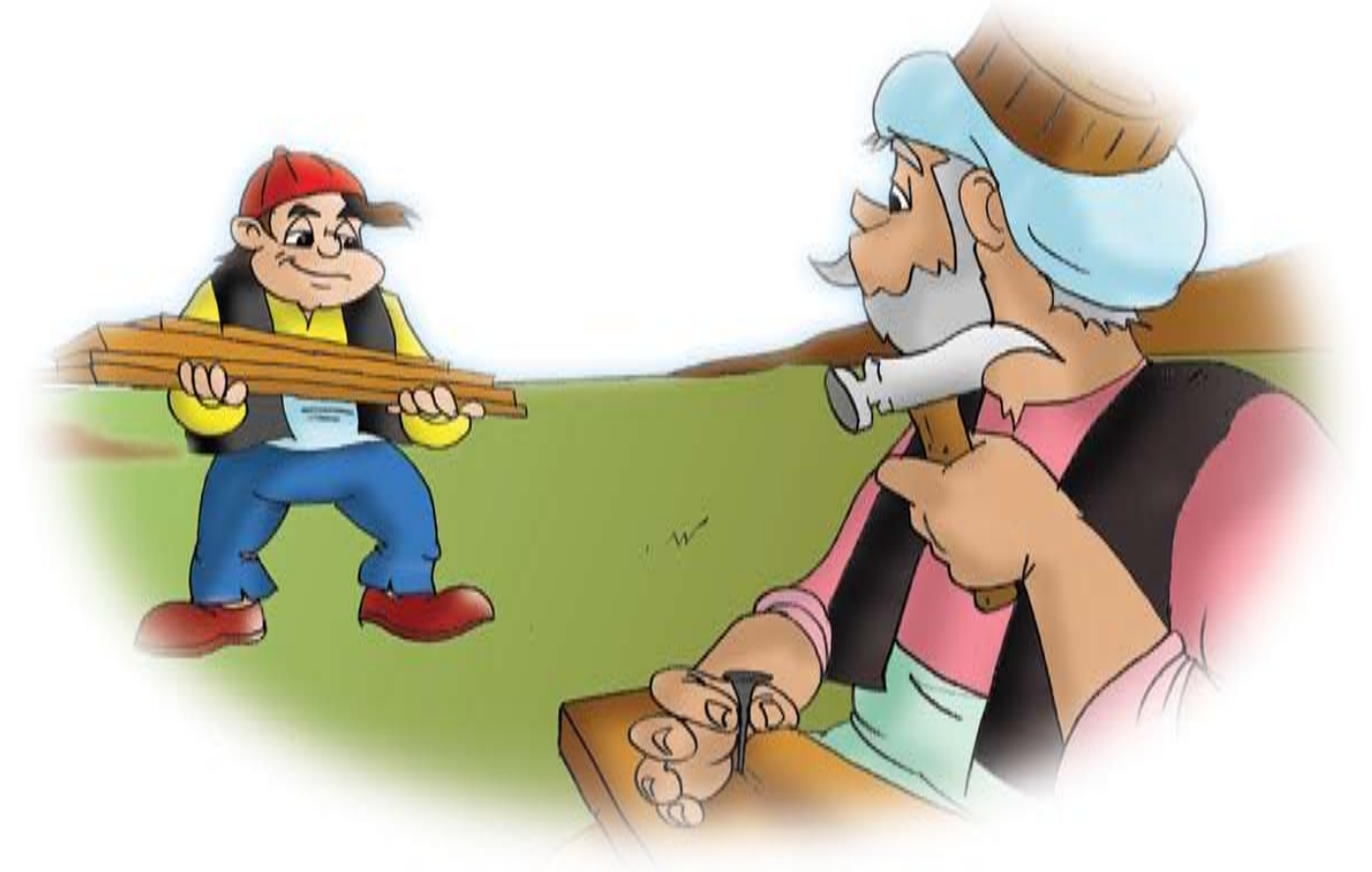
– Bahçe duvarlarının hepsini ben yapabilirim, dedi. Annesi ve babası Sinan’ın kendine bu kadar güvenmesine çok sevinmişlerdi.

Sinan, hemen ertesi gün bahçe duvarının geri kalan kısımlarını yeniden yapmaya başladı. Çok kısa sürede duvar tamamen yenilendi. Artık kendine daha çok güveniyordu. İstedikini öğrenmiş denemiş ve başarılı olmuştu. Sinan'ların evi köyün girişindeydi. Köye gelen herkes bahçe duvarlarına hayran kalıyordu. Yeni bahçe duvarı önünden geçen herkesin ilgisini çekiyordu. Sinan, yoldan geçenlerin duvar hakkındaki övgü dolu sözlerini duydukça gururlanıyor, öğrenmenin, çalışmanın ve kendine güven duymanın önemini daha iyi anlıyordu.

Çevre köylerde oturan insanlar da Sinan'ın iyi bir duvar ustası olma yolunda ilerlediğini duymuşlardı. Artık köyün inşaat ustası onu yanında çalıştırıyor, birçok inşaatla beraber iş yapıyorlardı. Sinan çok başarılıydı. Çünkü usanmadan çalışıyor, emek harcıyor ve en önemlisi kendine güveniyordu. Yaptığı tüm işleri severek, zevkle yapıyordu. Zaten öyle değil midir, severek yapılan her iş, daha güzel, daha başarılı olmaz mı?

Yaptığı işlerden sonra Sinan daha da çok heveslenmişti. Artık amacı yalnızca bahçe duvarı ya da çıraklık yapmak değildi. Büyük evler, hanlar, köprüler yapmak istiyordu. Gündüzleri babasına ustasına yardım ediyor akşamları odasında, ev ve köprü resimlerini mürekkebe batırdığı kuş tüyüyle çiziyordu. Bu sırada kitaplar okuyor, eski yapılarla ilgili bilgiler topluyordu. Odasının duvarlarını çizdiği yapı resimleriyle süslüyordu. Her gün resimlerine bir tane daha ekliyordu. Artık odasının duvarlarında resim asacak yer kalmamıştı. Yalnızca resim çizmek ona yetmiyordu. O çizdiği bu evleri, köprüleri yapmak da istiyordu.

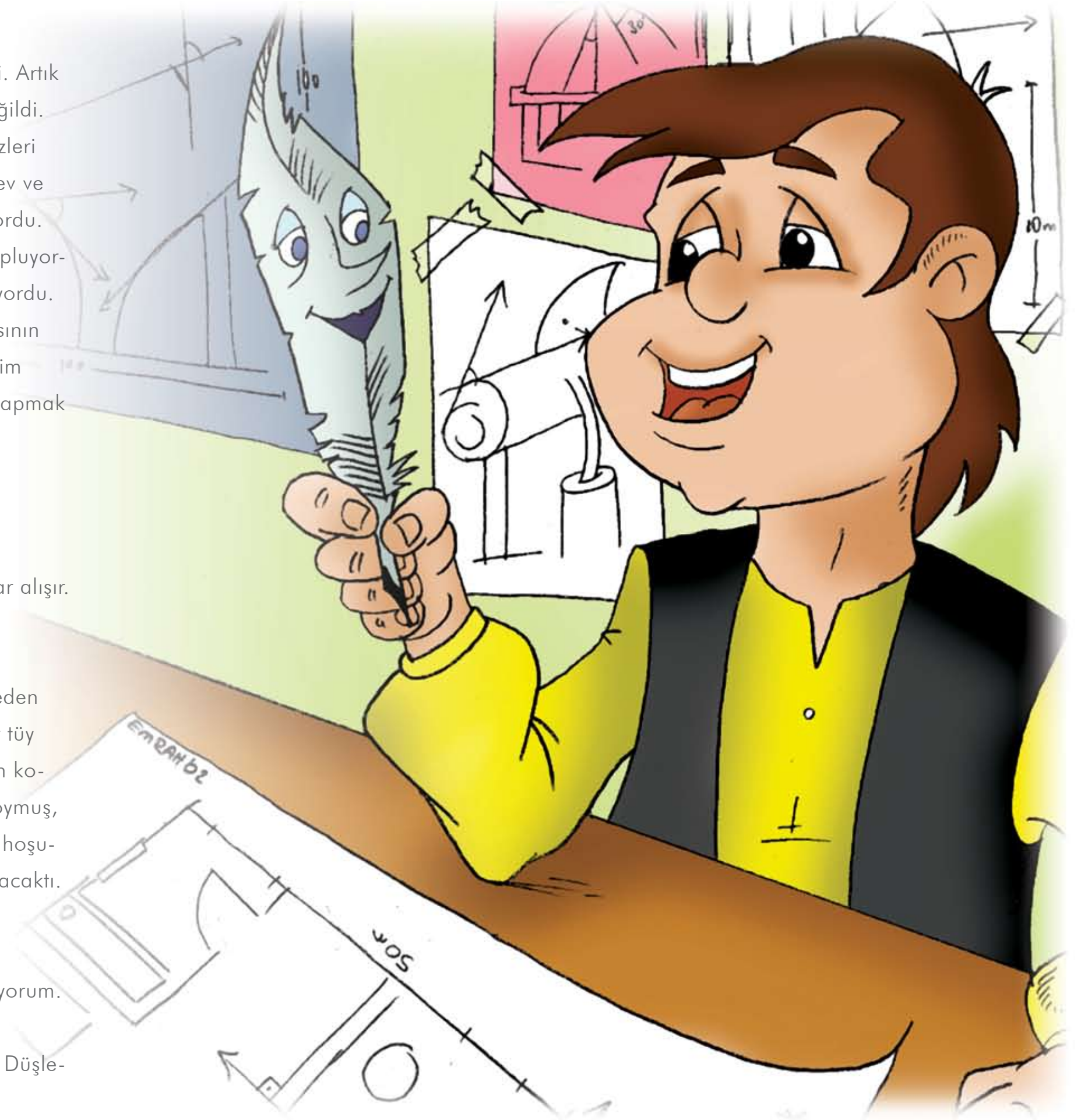
Birgün çizmekten yorulduğu bir anda bir ses duydu:

– Tembellik yapmak yok. Ne kadar çizersen elin o kadar alıştır. Daha güzelini yaparsın.

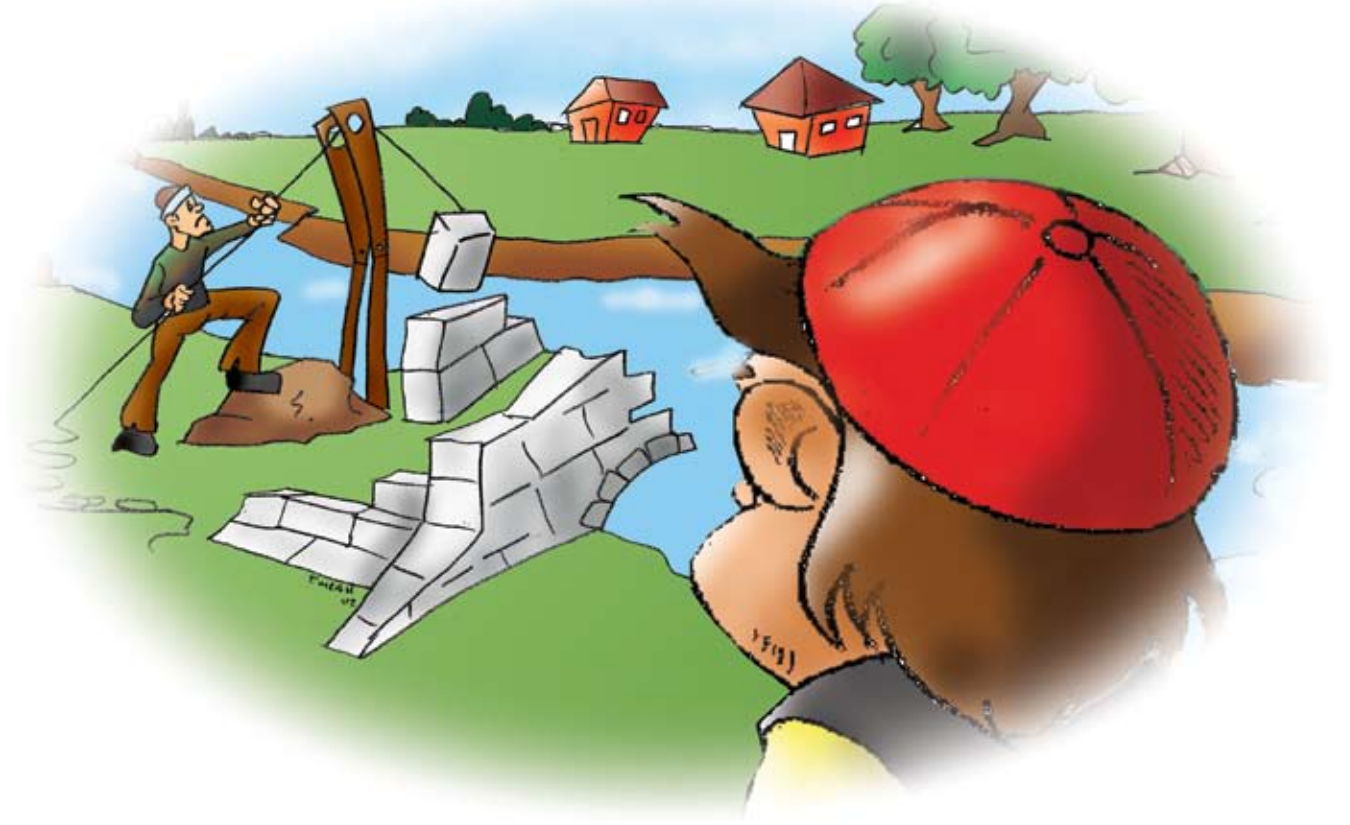
Sinan şaşırılmıştı. Odada ondan başkası yoktu. Ses nereden geliyordu? Birden kuş tüyünün konuştuğunu anladı. Bir tüy nasıl konuşurdu ki? Sinan kendi kendine güldü. İçinden konuşan tabii ki kendisiydi. Tüyü en iyi arkadaşı yerine koymuş, onu konuşturmuş, onunla dertleşmişti. Bu Sinan'ın çok hoşuna gitti. Bundan sonra kalem yaptığı kuş tüyüyle konuşacaktı. Ona yanıtı hazırды:

– Tembellik bana hiç yakışır mı? Çalışmaya devam ediyorum.

– Aferin Sinan. Çalış, bilgin ve kendine güvenin artsın. Düşlelerini gerçekleştir, dedi tüy.

Günlerden sonra şehirden yeni bir köprü yapmak için ustaların geldiğini duyan Sinan, büyük bir heyecanla eski köprünün olduğu yere koştu. Neredeyse tüm köy halkı oradaydı. Sinan da bir köşeye oturup, arkadaşlarıyla merak ve heyecanla ustaları izlemeye başladı. Ama arkadaşları bir süre sonra sıkılıp gittiler. Sinan'ın ustaları seyretmeye köprü tamamlanıncaya kadar devam etti.

Ustalar yeni köprüyü taştan yapacaklardı. Bunun için köprü yapımında kullanılmak üzere, bir sürü malzeme getirmişlerdi. Sinan neredeyse gözlerini bile kırpmadan, ustaların çalışmalarını izliyordu. Neler yaptıklarını, hangi malzemeleri nasıl kullandıklarını dikkatle izliyordu. Köprünün yapımı günlerce sürecekti. Sinan yanında çalıştığı ustasından izin almıştı. Her sabah uyandığında koşarak köprünün olduğu yere gidiyor, ustaları seyrediyordu. Gelecekte kendisini, bu ustalar gibi, evler, köprüler, su yolları yaparken düşlüyordu. Bunların düşü bile onu çok mutlu ediyordu.

Ustaların toprağı karıştırmaları, taşları şekillendirmeleri onun tam yapmak istediği şeylerdi. Ustalara sürekli sorular soruyor, sorularıyla onları usandırıyor. Onları kızdırmamak için, arada sırada onlara yardım ediyor, ama soru sormaktan vazgeçmiyordu. Ustalardan köprü yapımının tüm inceliklerini öğreniyordu. Bir yandan kendine güveni artarken, bir yandan da bilgisini derinleştirmek için neler yapması gerektiğini düşünüyordu.

Aradan günler geçmiş köprü tamamlanmış, çok güzel olmuştu. Tüm köy halkı, köprünün açılışı için oradaydı. Sinan herkesten önce gelmişti. O gün Sinan hem çok mutlu, hem de üzgündü. Emeklerinin sonucunu görmek çok güzeldi ama iş bitmişti ve ustalar geri döneceklerdi. Sinan düşlelerini nasıl gerçekleştirebileceğini, bir şeyler inşa etmek için nasıl çalışması gerektiğini öğrenmişti. Sinan için dünyada bundan daha heyecan verici bir şey olamazdı.

Sinan bir gün odasında resim çizerken artık kumdan, topraktan küçük bir örnek ev yapma zamanının geldiğini düşündü. Bu içinde çocukların oyun oynayabileceği büyüklükte olmalıydı. Böylece, ileride yapmayı düşündüklerini küçük bir örnekle denemiş olacaktı. Hemen evden çıktı. Köyün dışına doğru yürümeye başladı. Bir mağaranın yanında kırmızı bir toprak gördü. Toprak çok yumuşaktı. Hemen orada bulunan çeşmeye gitti. Su getirdi ve bir önceki gece okuduğu kitapta gördüğü evin benzerini yapmaya karar verdi.

Onun yaptığı ev çok süslü olmalıydı. Bu Sinan'ın elindeydi ve o kendine güveniyordu. Hava kararmaya başladığında Sinan evi bitirmek üzereydi. Son taş parçasını da koydu. Artık eve dönmesi gerekiyordu. Yaptığı küçük evine baka baka oradan uzaklaştı. Çok güzel olmuştu, ama süslemesi gerekiyordu. Ertesi gün de evini süslemek için gelecekti.

Sinan evini süslemek için günlerce çalıştı. Toprağı kazdı. Renkli küçük taşlar buldu. Bunlarla küçük evini süsledi. Çok güzel olmuştu. Artık, yakın arkadaşı Osman'a evini gösterebilirdi. Osman'da evi gördüğünde çok beğenecekti, buna emindi. Akşam, yaptığı evi tüyüne ballandıra ballandıra anlattı. Sinan o gece çok mutlu uyudu.

Ertesi gün Sinan Osman'ı evi göstermek için çağırdı. Evin olduğu yere gidinceye kadar ikisinin de ayakları çamur içinde kalmıştı. Gece çok şiddetli bir yağmur yağmış, fırtına çıkmıştı. Evin olduğu yere yaklaştıkça Sinan gözlerine inanamadı. O güzelim ev, gece yağın yağmurla birlikte koca bir çamur yığınına dönüşmüştü. Sinan büyük bir hayal kırıklığına uğramıştı. Arkadaşı:

– Demek ki yeterince sağlam yapamamışsın, dedi. Sinan çok üzülmüştü.

Olayları akşam tüyüne anlattı. Kalem tüyü:

– Hemen umutsuzluğa kapılma, daha dayanıklı bir ev yapmak için başka toprak çeşitleri bulmalısın. Başarmak için önce kendine güvenmelisin, sen kendine güveneceksin ki başkaları da sana güvensin, dedi.

Sinan toprak çeşitleriyle ilgili bilgi toplamak için çeşitli kitaplar okumaya başladı. Kil adı verilen bir toprak çeşidi vardı. Kil yumuşak, kolay şekillendirilebilen yağlı bir topraktı. Bina yaparken kil kullanıldığında daha sağlam yapılar inşa edilebiliyordu. Sinan, başarılı olmak için, yalnızca kendine güvenmenin yetmediğini, okumanın, çalışmanın gerektiğini anlıyordu. Yalnızca başkalarını izleyerek öğrenmek de yeterli olmuyordu. Araştırması, eğitim alması gerekiyordu. Kalem tüyüne bu sonucu görebildiği için ne kadar mutlu olduğunu anlattı.

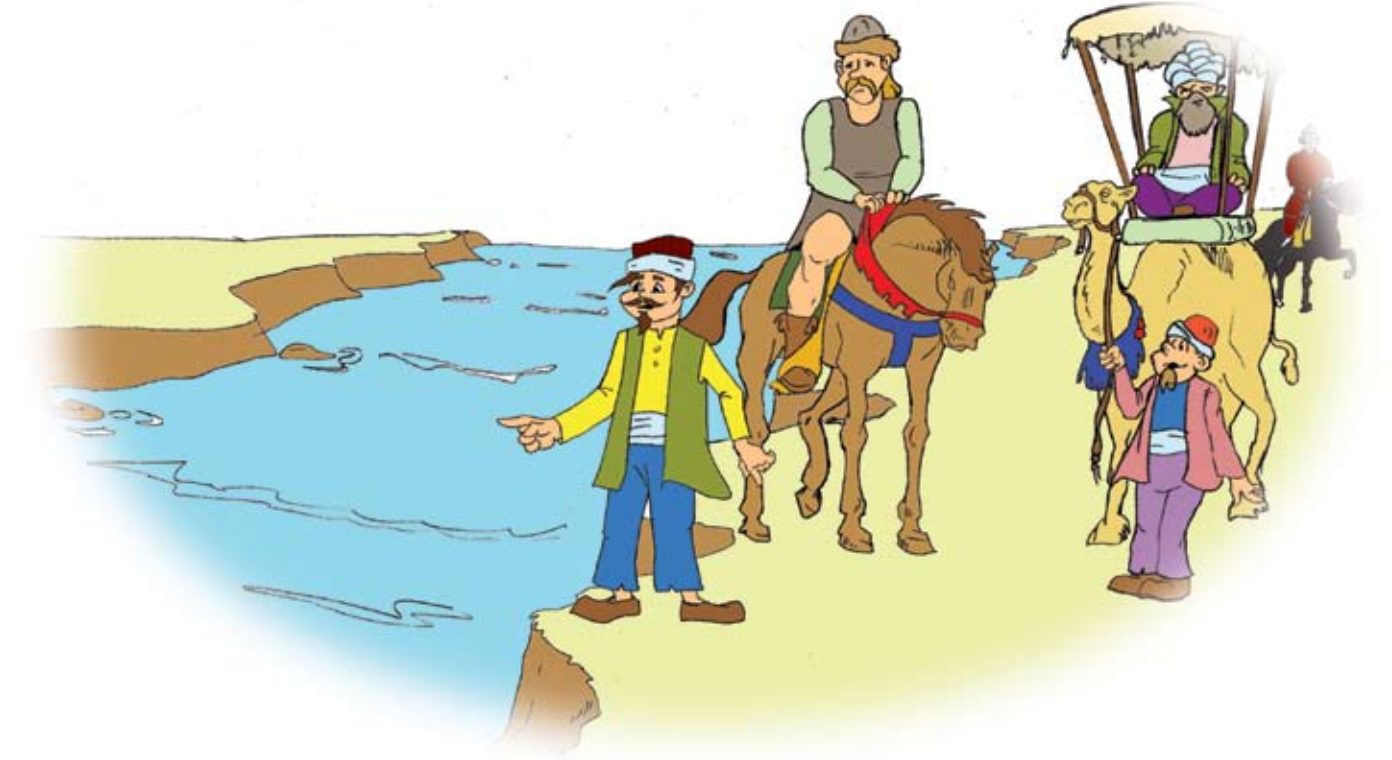
Zaman çok çabuk geçiyordu. Sinan'ın inşaatlara olan merakı her geçen gün daha da artıyordu. Ama gerçek yapılar inşa edememek onu üzüyordu. Babası onun bu merakını görüyordu. Sinan'ın iyi bir eğitim alması gerektiğini o da düşünüyordu. O dönemde, Acemi ocağı adı verilen okullarda gençlere eğitim veriliyordu. Babası Sinan'ı bu okula göndermeye karar verdi. Sinan evinden ayrılacağı gün, annesi ve babasıyla kapıda vedalaşırken babası ona:

– Oğlum bu güne kadar köyde ve evde yaptığın çalışmalarını herkesin çok beğendiğini biliyorum. Eğitimini tamamla ve bundan sonra çalışmalarını vatanın için yap. Ben sana güveniyorum ve inanıyorum. Sen çok güzel eserler yaratacağısın. Kendine güven ve çalışmalarına başarıyla devam et. Yolun açık olsun, dedi ve oğluna sarıldı.

Annesi devamlı ağlıyordu. Evden ayrıldığı için Sinan da çok üzülmüştü. Onlara köy yolundan son bir kez daha el salladı ve uzaklaştı. Düşleri vardı, bunları gerçekleştirebilmesi için yeni şeyler öğrenmesi, ailesinden uzakta kalarak, biraz özveride bulunması ve çok çalışması gerekiyordu.

Sinan için yeni bir yaşam başlamıştı. Sinan Acemi ocağında da okumasını ve resim çizimlerini sürdürdü. Kalem tüyü her zaman yanındaydı. Sinan hırslı bir genç olmuştu. Aynı zamanda zekası ve kendine duyduğu güvenle çevresinde haklı bir saygınlık kazanmıştı. Acemi ocağında Sinan'ın yeni yapılar inşa etmekle ilgili düşüncelerini öğretmenleri çok beğeniyordu. Sinan'a yapması için iş verildiğinde kendi düşüncelerini de öne sürüp değişik öneriler getiriyor ve gerçekten iyi işler ortaya çıkartıyordu.

O zamanın padişahı Sinan'ın başarılarını öğrenmişti. Padişah Sinan'ı çalışması için yanına aldı. Padişah gittiği bütün seferlere Sinan'ı da götürüyor: onun değişik yapıları görmesini ve kendini geliştirmesini istiyor, Sinan'ın bilgisini görüp, ona güveniyordu. Sinan gittiği yerlerdeki mimari eserleri inceliyor ve mimarlık hakkındaki bilgilerini geliştireyordu.

Gittikleri seferlerin birinde karşılarına geniş, büyük bir nehir çıktı. Karşıya geçmeleri olanaksızdı. Su atların geçemeyeceği kadar derindi. Bir köprü yapılmalıydı. Sinan çevreyi inceledi, hesaplarını yaptı ve köprüyü yapabileceğini söyledi.

Aklına çocukluğu geldi. Bir gün bahçede oynarken bir karıncanın ağzında yiyeceğiyle bir su birikintisinin kenarında duruşunu ve karşıya geçemediğini görmüş, suyun üzerine minicik bir tahta çöp parçasıyla bir köprü yapmıştı. Karıncalar bu çöp köprü sayesinde karşıya gidip, yuvalarına yiyecek götürmüşler, Sinan da onları uzun bir zaman izlemişti. Köydeki taş köprünün yapılışını hatırladı. Ne kadar da dikkatli izlemişti. Bunlar aklına geldiğinde kendi kendine gülümsedi. Şimdi gerçek bir köprü yapma zamanı gelmişti.

Sinan ilk kez bir köprü inşa edecekti, kendine güveniyordu ama çok heyecanlıydı. Hemen nehrin genişliğini bir sal yardımıyla ölçtüler. Sinan defterine hesaplar yapıyordu. Çevresindeki ustalar onu izliyor, neler yapabileceğini merak ediyorlardı. Sinan derhal çizim defterini çıkartıp hesaplarına dayanan köprü çizimleri yaptı. Kalem tüyü ona devamlı destek oluyor, moral veriyordu. Çizimlerinden beğenmediklerini yırtıyor, zaman geçirmeden daha güzelini çiziyordu. Padişaha ve yanında çalışanlara;

– Göreceksiniz, yapacağımız köprü şimdiye kadar yapılanların en güzeli olacak. Hem bizi karşıya geçirecek, hem de güzelliğiyle herkesi hayran bırakacak, doğayı çirkinleştirmeyip, onu güzelleştirecek, dedi.

Padişah, Yeniçeriler ve ustalar bir süre nehrin kenarında konakladılar. İşçilerin ve yeniçerilerin de yardımıyla köprü tamamlandı. Köprüden karşıya geçerken kimse korkmadı. Çünkü herkes Sinan'a güveniyordu. Köprüyü geçip yollarına devam ettiler. Sinan hayallerini gerçekleştirmişti.

Onun adı artık Mimar Sinan'dı.

Mimar Sinan padişahla gittiği seferlerde yollarına çıkan nehirler üzerinde çok güzel köprüler yapıyordu. Seferlerden dönüşte ise Edirne, İstanbul ve çevresine görülmemiş güzellikteki mimari eserler kazandırıyor. Yaptığı çok güzel yapıtlar adının her yerde duyulmasına neden oluyordu. Adının duyulmasına, yaptığı güzel yapıtların yanında, dürüstlüğü ve çalışkanlığı da etkili oluyordu. O artık baş mimardı. Sonsuz güven ve azim onu bulunduğu konuma getirmişti. O da genç ustalara mimarlığı öğretiyordu. Dersler veriyor, bilgisini, deneyimlerini onlarla paylaşıyordu. Ama yalnızca öğrenmeleri yetmiyordu, önemli olan bir de kendilerine güven duymalarıydı. Mimar Sinan gençlere okumaları, öğrenmeleri, çalışmalarını ve kendilerine güvenmeleri gerektiğini her dersin başında söylüyordu.

Günlerden bir gün bir caminin inşaatında çalışırken işçilerin istekle çalışmadıklarını, işe önem vermediklerini ve inşaatın istenilen sürede bitemeyeceğini gördü. İşçileri toplayıp şöyle dedi:

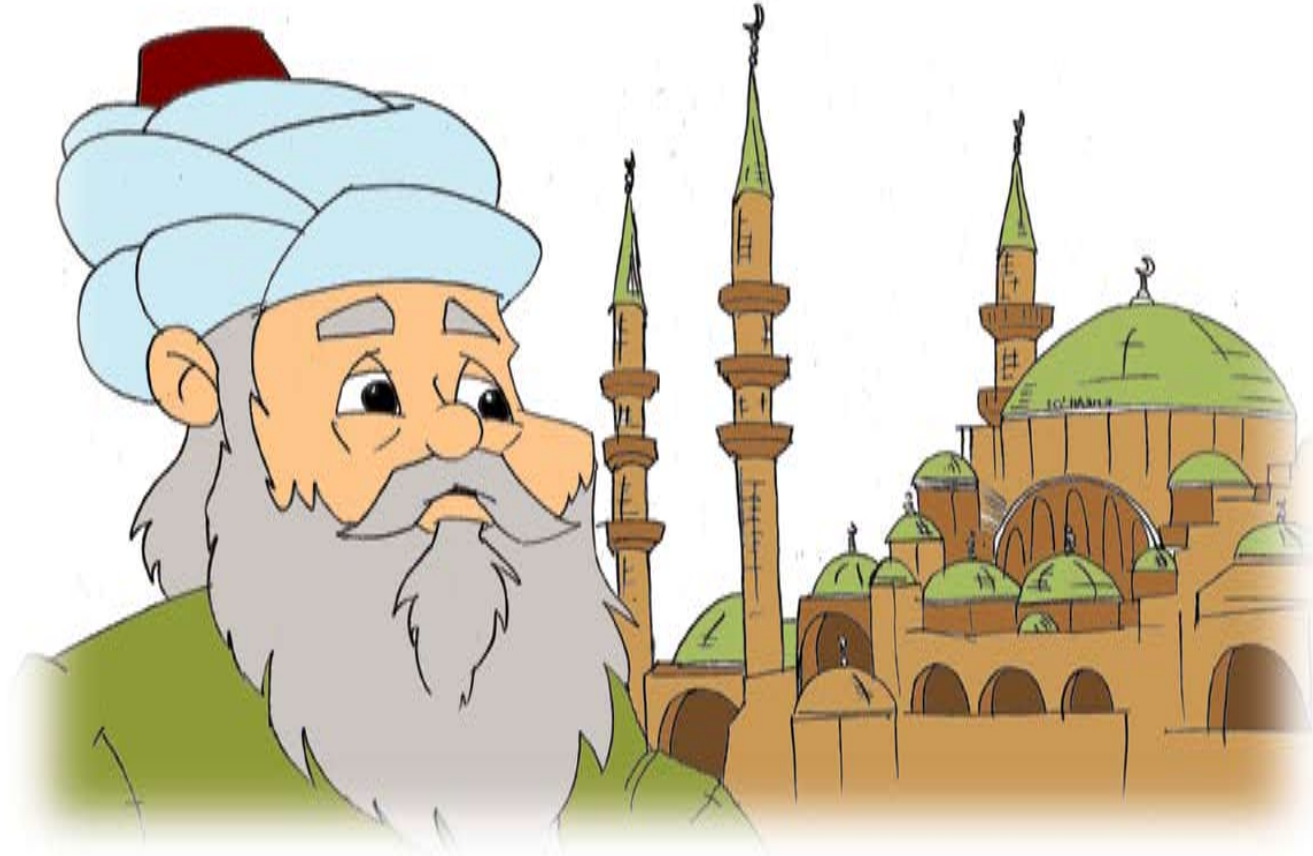
– Görüyorum ki pek istekli çalışmıyorsunuz. İnşaat bitmesi gereken zamanda bitmeyecek. Acaba sizce ne yapmalıyız? İsterseniz aynı şekilde çalışmaya devam edebilirsiniz. O zaman verdiğimiz sözü tutmamış olacağız. Bize duyulan güveni sarsacağız. Bu sizin eseriniz. Bunu zamanında bitirin ki insanlar size güvensinler ve yeni işler getirsinler. Sinan'ın çok sevdiği güvendiği yardımcısı Mehmet Usta:

– Haklısınız baş mimarım. Bundan sonra çalışmalarımız farklı olacaktır. Kaybedilen güven kolay kazanılmaz, dedi.

O günden sonra çalışmalar hızlandı. İşçiler Sinan'a hak verdiler ve büyük bir hızla çalışarak camiyi istenilen sürede bitirdiler.

Mimar Sinan sürekli yeni şeyler üretip, çok çalıştığı için uzun yıllar yaşadı. Yapmayı planladı her şeyi yapmıştı. Bir hayli yaşlanmıştı, artık herkes onu tanıyordu. O baş mimar, Mimar Sinan'dı. Kendine güvenen, düşlerini gerçekleştirmek için çok çalışan, öğrenmek için devamlı okuyan, dürüst bir insandı. Yetiştirdiği ustalara kendilerine güvenmeleri gerektiğini öğretti. İnsan ancak kendine duyduğu güven sayesinde başarılı olabilir, güzel yapıtlar meydana getirebilirdi. Mimar Sinan bunu başarmıştı.

Sevgili çocuklar başarmak istiyorsak başaracağım demeli ve kendimize güvenmeliyiz. Siz de başarılı olmayı ve herkesin sizi örnek almasını istemez misiniz? Eğer isterseniz, amacınıza ulaşmak için çok çalışın, yeni şeyler öğrenin ve en önemlisi kendinize güvenin. Başarısız olduğunuzda ise, asla pes etmeyin ve inatla düşlerinizi gerçekleştirmek için uğraşın.

MİMAR SİNAN (1489-1588)

Sinan 1512'de İstanbul'a geldi. Acemi Ocağı'nda ve Yeniçeri Ocağı'nda çalıştı. Kanuni'nin Belgrad ve Rodos seferlerine katıldı. Mohaç seferinde baş teknisyen oldu. Van gölünü aşacak üç geminin yapımında gösterdiği başarıyla hasekiliğe yükseltildi. Boğdan seferi sonrasında Prut Nehri üzerinde on üç günde kurduğu köprü ile tanındı. Daha sonra saraya baş mimar oldu.

Osmanlı İmparatorluğu'nun en güçlü zamanında yaşayan Mimar Sinan mimarlar örgütünü düzenleyip yönetmiştir. Ortaya çıkarttığı yapıtlar klasik Osmanlı mimarisinin oluşumunu sağlamıştır. 84 cami, 50 mescit, 57 medrese, 7 din ve kuran öğreten okul, 22 türbe, 3 sağlık okulu, su yolları ve kemerler, 8 köprü 20 kervansaray, 35 köşk ve saray, yaklaşık 40 hamam yapmıştır.

Selimiye camisinde denediği, olabildiğince büyük bir alanı kubbeyle örtmek ve üç şerefeli bir minarede her şerefeye birbirini görmeyen ayrı basamaklarla çıkabilmek onun mühendislik anlayışının çarpıcı örnekleridir. Mühendislik alanında dikkat çeken öteki yapıtları arasında, İstanbul'un su sorununu çözümlenmeye çalıştığı Kırkçeşme su yapıları ve Mağlova kemeriyle, dört bölümden oluşan 635.5 m uzunluğundaki Büyükçeşme köprüsü vardır.

